

[Svend Auken]

diskuterer spørgsmålet om en finansieringsreform, der kan føre til en lavere realrente og dermed en opgang i investeringerne og en opgang i nybyggeriet af boliger. Efter vores opfattelse er det med den alvorlige situation, der tegner sig for investeringerne og for byggeriet, en farlig holdning, regeringen har indtaget. Spændt ud mellem faldende realløn og høj realrente bliver investeringer og byggeri klemt.

Det tredje spørgsmål: hvorfor svækker man offentlige og private initiativer på samfundsøkonomisk fordelagtige områder som f.eks. energiområdet? Jeg tænker på regeringens nedskæringer for så vidt angår tilskud til energibesparelser og vedvarende energikilder og svækkelse af det offentliges engagement i samfundets energiforsyning.

Det fjerde spørgsmål: hvorfor svigter regeringen de udsatte grupper i samfundet? Hvorfor vil regeringen på trods af de positive resultater, der er indhøstet, på forhånd opgive at gå ind i en drøftelse af indførelse af en landsdækkende ungdomsgaranti, der kan give de unge et tilbud om uddannelse og beskæftigelse? Bortset fra finansministerens investeringsredegørelse eller investeringsprogram er vel nok det tyndeste dokument, der endnu har set dagens lys, den redegørelse, folketinget netop har modtaget fra undervisningsministeren om indsatsen over for ungdomsarbejdsløsheden. Er det ikke en farlig tankegang, og hvad med den forværring af situationen for de langtidsarbejdsløse, regeringen har gennemført? Og endelig den jobskabelseslov, som regeringen nu har ruget over i 3 måneder uden at udstede de nødvendige bekendtgørelser. Hvornår kommer disse bekendtgørelser, så den lov, der allerede er trådt i kraft 1. juli i år, kan komme til at virke?

Det femte spørgsmål vedrører arbejdstiden: hvorfor tager man ikke dette spørgsmål op i en dialog med arbejdsmarkedets parter?

Det sjette spørgsmål vedrører byrden på virksomhederne i form af indirekte lønomkostninger som følge af stærke forhøjelser af arbejdsgiverbidraget og forlængelse af arbejdsgiverperioden, der jo ikke kan undgå at svække beskæftigelsen.

Og endelig for det syvende: hvorfor vælger man i den nuværende konjunktursituation at bruge de sparsomme offentlige midler, der er til rådighed, til skattelettelser i stedet

for til at fortsætte en målrettet erhvervspolitik?

I kritikken af alle disse 7 punkter ligger naturligvis, at socialdemokratiet er interesseret i positive svar på disse 7 spørgsmål. Vi har det formål med denne debat ikke blot at skabe klarhed over, hvor alvorlig arbejdsløshedsudviklingen tegner sig, og udtrykke den nødvendige kritik, der skal udtrykkes, af regeringens politik. Vi har også det ønske at få en dialog, et samarbejde, med regeringen om at vende denne negative udvikling. På de 7 områder, jeg her har omtalt, vil socialdemokratiet tage konkrete initiativer og være interesseret i at forhandle med den regering, som vel ikke i længden kan bygge sin politik på, at fru Lone Dybkjær og den øvrige radikale gruppe skal være enige med hr. Glistrup og den øvrige fremskridtspartigruppe. Det er ikke noget holdbart grundlag for beskæftigelsesudviklingen i samfundet.

Vi er enige med regeringen i, at der er ingen nemme løsninger på vore vanskeligheder, og at der vil være ubehageligheder i enhver regerings forsøg på at klare vanskelighederne. Men det afgørende må dog være, at de vanskeligheder, de byrder, man påfører befolkningen, er retfærdige, og at de virker. På intet af disse 2 punkter opfylder regeringen forventningerne.

Heinesen (S):

Det er jo rigtigt, således som hr. Svend Auken allerede har sagt det, at hver gang regeringen og finansministeren er blevet konfronteret med beregninger, der har vist, at virkningerne af regeringens økonomiske politik fører til større arbejdsløshed, så har regeringen svaret, at den ville komme med et investeringsprogram, som ændrede billedet.

Finansministeren vil sikkert forstå, at vi på denne baggrund har set frem til investeringsprogrammet med en vis forventning. Det er ikke sådan, at regeringens hidtidige politik har næret illusioner hos os, men vi har dog haft et vist håb om, at investeringsprogrammet trods alt ville indeholde en mærkbar modvægt imod den finanspolitiske strammings skadelige virkninger på investeringer, produktion og beskæftigelse.

Men selv i forhold til denne begrænsede forventning er investeringsprogrammet en stor skuffelse. Jeg vil gerne sige til finansmi-